

Boodschap van de Heilige Vader Franciscus voor de 60^e Wereldgebedsdag voor roepingen

Roeping: genade en zending

Geliefde broeders en zusters, zeer geliefde jongeren,

Het is voor de zestigste keer dat wij de Wereldgebedsdag voor roepingen vieren, ingesteld door de heilige Paulus VI in 1964 gedurende het Tweede Vaticaans Oecumenisch Concilie. Dit providentiële initiatief stelt zich ten doel de leden van Gods volk persoonlijk en in de gemeenschap te helpen om een antwoord te geven op de oproep en de zending die de Heer aan ieder in de wereld van vandaag met haar wonden en verwachtingen, haar uitdagingen en verworvenheden toevertrouwt.

Dit jaar stel ik u voor, geleid door het thema “Roeping: genade en zending” na te denken en te bidden. Het is een kostbare gelegenheid om opnieuw met verbazing opnieuw te ontdekken dat de oproep van de Heer genade is, een gave om niet is en tegelijkertijd een verplichting is om te gaan, erop uit te trekken om het evangelie te brengen. Wij zijn geroepen tot een geloof dat getuigt en dat door middel van de sacramenten en de kerkgemeenschap het leven van de genade en het apostolaat in de wereld nauw met elkaar verbindt. Bezield door de Geest, laat een christen zich bevragen door de randgebieden van het bestaan en is gevoelig voor menselijke drama's, waarbij hij altijd goed voor ogen houdt dat zending een werk van God is en niet individueel wordt verwezenlijkt, maar in de kerkgemeenschap, samen met de broeders en de zusters, geleid door de herders. Want dit is van oudsher en voor altijd de droom van God: dat wij met Hem leven in een gemeenschap van liefde.

“Hij heeft ons uitverkoren vóór de grondlegging der wereld

De apostel Paulus opent voor ons een wonderbaarlijke horizon: in Christus “heeft” God de Vader “ons uitverkoren vóór de grondlegging der wereld om heilig en vlekkeloos te zijn voor zijn aangezicht. In liefde heeft Hij ons voorbestemd zijn kinderen te worden door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil” (Ef. 1, 4-5). Het zijn woorden die het ons toestaan het leven in zijn volle betekenis te zien: God “concipieert” ons naar zijn beeld en gelijkenis en wil dat wij zijn kinderen zijn: wij zijn geschapen door de Liefde, uit liefde en met liefde, en wij zijn gemaakt om lief te hebben.

In de loop van ons leven bereikt deze oproep, die geschreven staat in de vezels van ons leven en de draagster is van het geheim van het geluk, ons door de werking van de Heilige Geest op een steeds nieuwe wijze, en verlicht ons verstand, stort kracht in onze wil, vervult ons met verwondering en doet ons hart branden. Soms komt zij

zelfs op een onverwachte wijze binnen. Zo is dat op 21 september 1953 voor mij geweest, toen ik, op weg naar het jaarlijkse studentenfeest, de aandrang voelde om een kerk binnen te gaan en te biechten. Die dag heeft mijn leven veranderd en heeft er een stempel op gedrukt dat tot vandaag voortduurt. De goddelijke oproep tot zelfgave breekt echter langzamerhand baan door weg langs een bepaalde weg: in contact met een situatie van armoede, op een ogenblik van gebed, dankzij een helder getuigenis van het evangelie, bij een lektuur die onze geest opent, wanneer wij een Woord van God horen en voelen dat het juist tot ons gericht is, bij het advies van een broeder of een zuster die ons begeleidt, in een tijd van ziekte of rouw ... De fantasie van God die ons roept, is eindeloos.

En zijn initiatief en zijn gave om niet wachten op ons antwoord. Roeping is “de verstrengeling van goddelijke uitverkiezing en menselijke vrijheid”¹, een dynamische en stimulerende relatie die als gesprekspartners God en het menselijk hart heeft. Zo is de gave van de roeping als een goddelijk zaad dat ontkiemt in de grond van ons leven, ons openstelt voor God en ons openstelt voor de ander om met hem de gevonden schat te delen. Dat is de fundamentele structuur van wat wij bedoelen met roeping: God roept, omdat Hij liefheeft, en wij antwoorden dankbaar, omdat wij liefhebben. Wij ontdekken dat wij zonen en dochters zijn die door dezelfde Vader worden bemind en wij elkaar erkennen dat wij broeders en zusters van elkaar zijn. De heilige Theresia van het Kindje Jezus riep uit, toen zij deze werkelijkheid helder “zag”² : “Ik heb eindelijk mijn roeping gevonden! Mijn roeping is de liefde! Ja, ik heb mijn plaats in de Kerk gevonden [...]. In het hart van de Kerk, mijn Moeder, zal mijn liefde zijn”².

“Ik ben een zending op deze aarde”

De roepstem van God houdt, zoals wij zeiden, een uitnodiging in. Er is geen roeping zonder zending. En er is geen geluk en volledige zelfverwezenlijking zonder de ander het nieuwe leven dat wij hebben gezonden, aan te bieden. De goddelijke oproep tot de liefde is een ervaring die men niet kan verzwijgen. “Wee mij, als ik het evangelie niet verkondig!”, riep de heilige Paulus uit (1 Kor. 9, 16). En de Eerste Brief van Johannes begint zo: “Wat wij hebben gehoord, aanschouwd en aangeraakt - dat wil zeggen het mensgeworden Woord - verkondigen wij aan u, opdat onze vreugde volkomen is” (vgl. 1, 1-4).

Vijf jaar geleden richtte ik mij in de apostolische exhortatie *Gaudete et exultate* tot iedere gedoopte als volgt: “Ook jij hebt er behoefte aan de totaliteit van je leven op te vatten als een zending” (nr. 23). Ja, want ieder van ons, niemand uitgesloten, kan zeggen: “Ik ben een zending op deze aarde en daarom bevind ik mij in deze wereld” (apost. exhort. *Evangelii gaudium*, 273). De voor ons allen als christenen gemeenschappelijke zending is met vreugde in iedere situatie, in houdingen en woorden getuigen van hetgeen wij ervaren, wanneer wij bij Jezus zijn en in zijn gemeenschap die de Kerk is. En dat wordt vertaald in werken van materiële en geestelijke barmhartigheid, in een uitnodigende en zachtmoedige stijl van leven, die in staat is tot nabijheid, medeleven en tederheid, ingaand tegen een wegwerpcultuur en een cultuur van onverschilligheid. Naast worden, zoals de barmhartige Samaritaan (vgl. Luc. 10, 25-37), maakt het mogelijk de “kern” van de christelijke

¹ Slotdocument van de 15de Algemene Gewone Vergadering van de Bisschoppensynode (2018), *Jongeren, geloof en onderscheiding van de roeping*, nr. 78.

² *Handschrift B*, geschreven gedurende haar laatste retraite (september 1896): *Opere complete*, Rome 1997, 223.

roeping te begrijpen: Jezus navolgen, die is gekomen om te dienen en niet om gediend te worden (vgl. Mar. 10, 45).

Deze missionaire activiteit komt niet eenvoudigweg voort uit onze vermogens, voornemens of projecten, noch uit onze wil en evenmin uit onze krachtsinspanning om de deugen in praktijk te brengen, maar uit een diepe ervaring met Jezus. Alleen dan kunnen wij getuigen worden van Iemand, van een Leven, en dat maakt ons tot "apostelen". Dan herkennen wij onszelf "als gebrandmerkt door deze zending om te verlichten, zegenen, verlevendigen, opbeuren, genezen, bevrijden" (apost. exhort. *Evangelii gaudium*, 273).

Een evangelisch icoon van deze ervaring zijn de twee leerlingen van Emmaüs. Na de ontmoeting met de verrezen Jezus bekennen zij elkaar: "Brandde ons hart niet in ons, terwijl Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften ontsloot?" (Luc. 24, 32). In hen kunnen wij zien wat het betekent "brandende harten en voeten op weg"³ te hebben. En hoezeer wens ik ook voor de volgende Wereldjongerendag in Lissabon, waarop ik met vreugde wacht en die als motto heeft "Maria stond op en ging haastig op weg" (vgl. Luc. 1, 39). Moge ieder zich geroepen voelen om op te staan en met een brandend hart haastig op weg te gaan!

Samen geroepen: bijeengeroepen

De evangelist Marcus vertelt over het ogenblik waarop Jezus twaalf leerlingen tot zich riep, ieder bij zijn eigen naam. Hij stelde hen aan om bij Hem te zijn en hen uit te zenden om te prediken, ziekten te genezen en duivels uit te drijven (vgl. Mar. 3, 13-15). De Heer legde zo de grondslagen voor zijn nieuwe Gemeenschap. De twaalf waren mensen uit verschillende maatschappelijke kringen en verschillende beroepen, zij hoorden niet tot de belangrijkste categorieën. De evangelies vertellen ons vervolgens over andere roepingen, zoals die van de tweeënzeventig leerlingen die Jezus twee aan twee uitzendt (vgl. Luc. 10, 1).

De Kerk is nu juist *Ekklesía*, een Griekse term die betekent: *vergadering van personen die geroepen, bijeengeroepen zijn* om de gemeenschap te vormen van de missionaire leerlingen van Jezus Christus, die zich ervoor inzetten zijn liefde onder hen te beleven (vgl. Joh. 13, 34; 15, 12) en deze onder allen te verspreiden, opdat Gods Rijk komt.

In de Kerk zijn wij allen dienaars overeenkomstig verschillende roepingen, charisma's en bedieningen. De roeping tot zelfgave in liefde, die voor allen gemeenschappelijk is, ontplooit en concretiseert zich in het leven van de lekenchristenen, die zich ervoor inzetten om het gezin op te bouwen als een kleine *huiskerk* en de verschillende kringen van de maatschappij te vernieuwen met de dessem van het evangelie; in het getuigenis van de gewijde personen, allen aan God geschonken voor de broeders en zusters als profetie van Gods Rijk; in de gewijde bedienaren (diakens, priesters, bisschoppen) die ten dienste zijn gesteld van het Woord, het gebed en de gemeenschap van het heilige volk van God. Alleen in de relatie met de andere komt iedere specifieke roeping in de Kerk ten volle aan het licht met haar eigen waarheid en rijkdom. In deze zin is de Kerk een symfonie van

³ Vgl. *Boodschap voor de 97ste Wereldmissiedag* (6 januari 2023).

roepingen met alle roepingen in harmonie verenigd en verschillend en samen “eropuit” om in de wereld het nieuwe leven van Gods Rijk uit te stralen.

Genade en zending: gave en taak

Geliefde broeders en zusters, de roeping is een gave en een taak, een bron van nieuwe liefde en ware vreugde. Mogen de initiatieven van gebed en bezieling die verbonden zijn aan deze Wereldjongerendag, het gevoel van roeping in onze gezinnen, in de parochiegemeenschappen en in die van het gewijde leven, in de kerkelijke verenigingen en bewegingen versterken. Moge de Geest van de verrezen Heer ons wakker schudden uit de apathie en ons sympathie en empathie schenken om iedere dag herboren als kinderen van God (vgl. 1 Joh. 4, 16) en te beleven op onze beurt leven in liefde voortbrengen: in staat overal leven te brengen, vooral daar waar uitsluiting en uitbuiting, armoede en dood zijn. Mogen zo de ruimten van de liefde zich uitbreiden⁴ en moge God steeds meer in deze wereld heersen.

Moge ons in deze tijd op deze weg het gebed begeleiden dat de heilige Paulus voor de 1ste Wereldgebedsdag voor roepingen op 11 april 1964 maakte, begeleiden:

“Jezus, goddelijke Herder van de zielen, die de apostelen geroepen heeft om van hen vissers van mensen te maken, U trekt ook nu nog brandende en edelmoedige zielen van jongeren tot U om van hen uw volgelingen en uw dienaars te maken; maak hen deelgenoot van uw dorst naar een universele verlossing, [...], ontsluit voor hen de horizonten van de hele wereld [...], opdat zij in antwoord op uw roepstem hier beneden uw zending verlengen, aan uw mystiek lichaam, dat de Kerk is, bouwen en “het zout der aarde”, “het licht der wereld” (Mat. 5, 13) zijn.

Moge u de Maagd Maria begeleiden en beschermen. Met mijn zegen.

Rome, Sint Jan van Lateranen, 30 april 2023, Vierde Zondag van Pasen

FRANCISCUS

*(Werk-)Vertaling: drs. H.M.G. Kretzers
Copyright: Liberia Editrice Vaticana/SRKK*

⁴ “*Dilatentur spatia caritatis*: de heilige Augustinus, *Sermo* 69: PL 5, 440.441.